

"Eğer tevehhüm-ü bekà olmazsa muhabbet edemez." cümlesini izah eder misiniz?

İnsanın bir şeyi sevebilmesi için, o şeyin devamlı ve istikrarlı olması gerekiyor. İnsan, anlık ve hemen gelip geçen şeylere kalbini bağlamak istemez. Bu yüzden halk arasında "Uçan kuşun gölgesi olmaz." denilmektedir.

Havada uçan kuşun anlık gölgesinde serinlemek nasıl mümkün değilse, anlık gelip geçen şeylere gönül verip bağlanmak da mümkün değildir. Bu yüzden insanoğlu sevmek istediği şeye önce bir beka verme ihtiyacı duyar. O şeye beka verdikten sonra o şeye kalbini bağlar. Bu insanın kendini aldatması ve yanıltmasından başka bir şey değildir.

"Üzerine gece karanlığı basınca, bir yıldız gördü. '*İşte Rabbim!*' dedi. Yıldız batınca da, '*Ben öyle batanları sevmem.*' dedi."(Enam Suresi, 6/76)

Hz. İbrahim (as)'da âyetin sonunda "Çabucak batıp giden şeyler sevmeye değmez." diyerek, bu inceliğe işaret ediyor.

Hemen elinden çıkacak olan bir şeye kalbini bağlayan adam, o şey elinden çıktığında büyük bir ayrılık acısı hissedeceğini çok iyi bilir. O şeyin fani olma yönünü akıldan çıkarmak için, o şeye vehmi bir beka verir ve büyük bir gaflete düşer.

En selametli yol, varlığı ebedî, ezeli ve sermedi olan Allah'a bağlanmak ve ona perestîş etmektir.